

[Justitsministeren.]

de homoseksuelle forhold. Straffelovrådet peger her navnlig på hensynet til en social accept af homoseksualitet og ønsket om at modvirke den diskriminering, der er en følge af strafferetlige særregler.

Ligesom de to tidligere regeringsforslag fra 1973 går straffelovrådets udtalelse noget videre end forslaget fra socialistisk folkeparti. Straffelovrådets konklusion er, at aldersgrænsen for heteroseksuelle forhold bør nedsættes fra 15 år til 14 år, og at der ikke er afgørende betænkeligheder ved ligeledes at nedsætte aldersgrænsen for homoseksuelle forhold til 14 år.

Det forslag, som vi behandler her i dag, fastholder den almindelige aldersgrænse på 15 år for seksuelle forhold, sådan at den fælles aldersgrænse, der foreslås, ligeledes bliver på 15 år. Efter forslagens bemærkninger skyldes denne forskel, at forslagsstillerne anser det for tvivlsomt, om der kan skabes tilslutning til en generel sænkning af den seksuelle lavalder. Jeg tror, at denne vurdering er realistisk, men det spørgsmål vil formentlig også blive afklaret i dag.

Som det fremgår af mine bemærkninger, er regeringen velvilligt indstillet over for en drøftelse af forslaget i retsudvalget.

Tastosen (S):

Jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilslutning til det af SF fremsatte lovforslag. For det første har, som justitsministeren netop har udtalt det, socialdemokratiske justitsministre tidligere fremsat lovforslag, der var endnu mere vidtgående end det forslag, SF her har fremsat. For det andet er det en retfærdighedshandling over for en minoritet, de homofile, at de bliver ligestillet i forhold til loven med andre befolkningsgrupper, og dette er det væsentlige i forbindelse med dette lovforslag.

Endelig må jeg sige til dem, som måtte være ængstelige for, at der derved vil ske et misbrug i forhold til mindreårige: det er der ingen grund til at tro vil blive tilfældet, for der er i forvejen i straffeloven klare bestemmelser, som siger, at den, der i kraft af alder og erfaring misbruger en mindreårig i et seksuelt forhold, er hjemfalden til straf. Denne beskyttelse, der findes i straffeloven, er efter min opfattelse tilstrækkelig garanti for, at misbrug ikke vil finde sted.

Jeg kan anbefale lovforslaget til en hurtig gang gennem retsudvalget og hurtigt tilbage til folketinget igen.

Nathalie Lind (V):

Da vi for snart tre år siden behandlede et forslag fra den daværende socialdemokratiske regering om at nedsætte den seksuelle lavalder til 14 år, gav jeg udtryk for undren over, at dette forslag var blevet fremsat, før man havde hørt straffelovrådet. Der er blevet rettet på det nu, og vi har en betænkning fra 1975.

Udgangspunktet for straffelovrådet har jo været, at man må have en fast aldersgrænse, og det kan jeg være enig i. Straffelovrådet anbefaler, om end under nogen tvivl, sådan læser jeg betænkningen, en nedsættelse til 14 år.

SF's forslag går jo ikke på en almindelig nedsættelse af den seksuelle lavalder, men alene på at indføre en fælles aldersgrænse for homoseksuelle og heteroseksuelle forhold, og det vil sige 15 år.

Dette spørgsmål har jo givet anledning til megen debat, og jeg finder ikke, at de udtalelser, der foreligger fra forskellig side, er så entydige, at det har været nemt at nå til nogen konklusion. Vi har allerede fra 1972 udtalelsen fra overlæge Preben Hertoft om, at 15-17 års alderen næppe spiller den store rolle med hensyn til at stabilisere den seksuelle d.iftretning, som man tidligere antog, og han har heller ikke ment, at homoseksuelle oplevelser i de tidlige år medførte en sådan fiksering. Han nævnedes i øvrigt, at der var væsentlige ulemper ved den særlige aldersgrænse. Denne vurdering fra 1972 har overlæge Hertoft fremlagt og drøftet med straffelovrådet, og det er vel på baggrund af dette, at straffelovrådet efter megen vaklen, synes jeg, frem og tilbage når til den konklusion, jeg nævnedes før.

Men efter mit partis og min opfattelse kan det ikke alene være de lægelige vurderinger, der skal være afgørende her. Det kan heller ikke alene være ønsket om en ligestilling mellem de homoseksuelle og de heteroseksuelle forhold. I afvejelserne må der også indgå de sociale og psykiske skadevirkninger, der kan tænkes at forekomme, specielt vedrørende ganske unge.

Ministeren nævnedes denne betænkning, jeg også har omtalt, fra 1975, men citerede